

wydziału; (ii) to, że pracownicy, którzy zostali usunięci ze stanowisk wiążących się z odpowiedzialnością, nadal stanowili część personelu osoby prawnej, lub (iii) to, że w drodze tej samej uchwały właściwego organu w sprawie usunięcia jej pracowników ze stanowisk wiążących się z odpowiedzialnością, tymczasowe stanowiska wiążące się z odpowiedzialnością zostały przydzielone innym osobom?

- (¹) Dyrektywa 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiająca ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej [– Wspólna deklaracja Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w przedmiocie reprezentacji pracowników] (Dz.U. 2002, L 80, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Brně
(Republika Czeska) w dniu 20 czerwca 2022 r. – CV/Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor
azylové a migrační politiky**

(Sprawa C-406/22)

(2022/C 359/44)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Brně

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CV

Strona przeciwna: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kryterium uznania za bezpieczny kraj pochodzenia do celów art. 37 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE (¹) z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, określone w załączniku I lit. b) do tej dyrektywy – w myśl którego dany kraj zapewnia ochronę przed prześladowaniem lub złym traktowaniem poprzez przestrzeganie praw i wolności ustanowionych w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w szczególności zaś praw, od których nie można czynić odstępstw na mocy art. 15 ust. 2 wspomnianej konwencji – należy interpretować w ten sposób, że jeżeli dany kraj uchyli stosowanie zobowiązań wynikających z Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w stanie niebezpieczeństwa publicznego w rozumieniu art. 15 tej konwencji, to nie spełnia on już danego kryterium uznania go za bezpieczny kraj pochodzenia?
- 2) Czy art. 36 i 37 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE należy interpretować w ten sposób, że uniemożliwiają one uznanie przez państwo członkowskie państwa trzeciego za bezpieczny kraj pochodzenia tylko częściowo, z określonymi wyłączeniami terytorialnymi, w przypadku których nie ma zastosowania domniemanie, że taka część państwa jest bezpieczna dla wnioskodawcy, a jeżeli państwo członkowskie uzna dane państwo za bezpieczne z takimi wyłączeniami terytorialnymi, to do celów tej dyrektywy nie można uznać danego państwa w całości za bezpieczny kraj pochodzenia?
- 3) Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na któreś z dwóch przedstawionych powyżej pytań prejudycjalnych art. 46 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sąd orzekający w sprawie środka zaskarżenia od decyzji o oczywistej bezzasadności wniosku zgodnie z art. 32 ust. 2 [dyrektywy], wydanej w postępowaniu na podstawie art. 31 ust. 8 lit. b) [dyrektywy], powinien uwzględnić z urzędu (*ex officio*), również w przypadku braku sprzeciwu wnioskodawcy, fakt, że uznanie kraju za bezpieczny jest sprzeczne z prawem Unii ze wskazanych powodów?

(¹) Dz.U. 2013, L 180, s. 60.